

Nicolae PURCĂREA

Iadul de la Pitești

Singura șansă de a scăpa de reeducare era aceea de a te omorî. Dar nu o făceau, te torturau cât puteau, dar nu te omorau. Câtă bestialitate, ce fiare dezlănțuite, turbate parcă! Și cine te tortura? Colegii, prietenii, frații tăi, până mai ieri frați de luptă... Ei te torturau, preschimbați în executați fideli ai unei alte lumi, pe care n-o înțelegeam, n-o puteam încă înțelege. Cum au devenit călai? Cum au ajuns ei la o astfel de animalizare? Acesta era marele secret realizat în diabolica pedagogie a lui Macarenko!

Erai bătut pentru a scoate din tine tot ce știai, făceau din tine un robot, te obligau ca și tu la rândul tău să acționezi, să bați, să torturezi pe alții, devenind tu însuși călău. Parcă în fund de iad se petrecea totul. Pentru noi nu mai era nici zi, nici noapte. Soare nu mai era. Trăiam cele mai cumplite stări apocaliptice. A fost o luptă a satanei, care vroia ca prin înfrângerea trupului să doboare sufletul, să facă din noi demoni. Dar în final, cum spunea cineva, Domnul a vrut altfel: „n-am fost transformați nici în îngeri prin moarte, nici în demoni prin cădere”.

Sângele vărsat pe lespezile Piteștiului a fost dramul de jertfă adus de noi toți pe altarul patriei. Eram pregătiți de luptă, de suferință, dar nu ne-am gândit că lupta va fi cu satana. Și ne afundam în deznădejde, mlaștina ne cuprindea, cu cât te zbăteau mai mult, cu atât parcă te scufundai, și-o deznădejde fără margini înnegura cerul speranțelor noastre.

Iar ca ultimă și cea mai importantă acțiune îndreptată împotriva noastră era distrugerea credinței în Dumnezeu. Comuniștii erau satanizați, erau slugi ale satanei. Trebuia distrusă credința oamenilor în Dumnezeu, în biserică, în tot ce era sfânt. De ce? Pentru că Dumnezeu era legătura cea mai puternică, era stăvilarul cel mai înalt ce se opunea ateismului comunist. Despre această problemă s-au scris tomuri, tomuri. La noi, în Pitești, în demascare, ideea de Dumnezeu trebuia distrusă. Ea era frâna, opreliștea bandiților de a se transforma, de a se lepăda de acest „opium”. Trebuia cu orice mijloc să distrugă acest ultim suport moral din sufletele cobailor. Pentru acest lucru s-a recurs la vulgaritate, la trivialitate, la urâtenia urâteniilor. Nu se pot povesti sau prezenta supliciile la care am fost supuși. Dar cum în comunism vulgaritatea era la modă și morala era cea proletară, iar scopul pe care îl urmăreau prin demascare era abolirea tuturor principiilor morale și dărâmarea psihică a bandiților, mijloacele întrebunțate au fost pe măsura elucubrațiilor emantate de Nicolski și acoliții lui, pentru ca prăbușirea să fie rapidă, deseori, criminală. Se apropiu Sărbătorile Sfințelor Paști. Hristos, Sfântul, Învieră, Sfânta Fecioară Maria trebuiau scoși din sufletul nostru. Toate trebuiau distruse, de toate trebuia să te lepezi. Cu o frenezie diabolică, sistemul s-a pus în mișcare. În loc de cruce s-au creat falusuri, pe care trebuia să le sâruiți. Pornografia a

înlocuit sfințenia, scrierile obscene au înlocuit rugăciunea și prohodul. Noi trebuia să mergem în grămadă, să ne târâm. Toată Săptămâna Mare ne-am târât, ne-au umilit. Nu rănile ne dureau, ci adâncimile noastre sufletești erau ciuruite, zdrobite, în teascu acesta al satanei.

Era ultimul resort al rezistenței noastre sufletești. Și cu insistență diabolică erai întrebat: mai crezi în Dumnezeu? Iar la răspunsul nostru afirmativ, demonii înfuriați începeau iar bătăile și torturile. Eră făcut în fel și chip. Toate epitele josnice erau aruncate în capul tău. Și câte josnicii, câte abjecții, câte invective erau născocite! Tot ceea ce pentru noi era sfânt, în mintea bolnavă a torționarilor devenea motiv de blasfemie. Un preot a fost obligat să mănânce și să bea tot ce unii au fost obligați să facă în gamelă, iar cu lingura preotul trebuia să dea fiecăruia și să-l șteargă la gură, pentru ca această ultimă scârboșenie să zdrobească orice posibilitate de rezistență morală, să ducă fie la căderea totală, fie la nebunie.

Prohodul a fost transformat în cântece scabroase. Săracul Puiu Chivulescu (mai în vârstă decât noi), fost prizonier în Siberia! Câte a putut pătimi! Și de ce? Pentru Sfânta Tradiție, cum spunea el.

Moscoviții ateii vroiau să facă din noi toți instrumente care să lupte împotriva lui Dumnezeu.

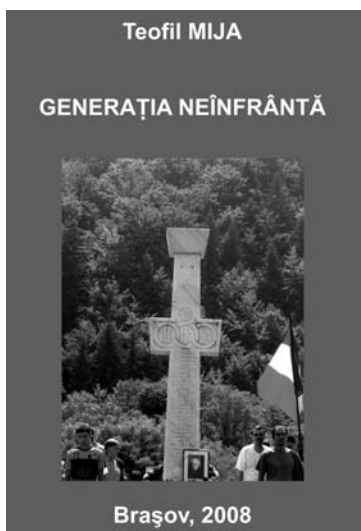
Într-o noapte, frânt de bătaie, de durere, adorm. Și-n noaptea aceea Maica Domnu-

lui mi s-a arătat în vis. S-a uitat la mine și mi-a spus: „Va trece și aceasta”. M-am trezit, parcă mai puternic, mai vesel, dacă pot spune așa – dar în orice caz mai rezistent. Am suportat pe mai departe toate, nu m-am prăbușit. Îmi venea să-mi strig bucuria din suflet. Atunci am știut că Maica Domnului e lângă mine. Și apoi pe parcurs, în ani, am simțit că Dumnezeu mă ocrotește. M-a scăpat de la moarte de multe ori, m-a ferit de la greu, de la necaz. Cum puteam să mă lepăd de Hristos? M-a amenințat Țurcanu: „cu tine, banditul, mai stăm de vorbă, mai avem de lucru!”, dar Domnul a vrut altfel.

Era grea suferința fizică, dar mai grea era cea psihică, care noaptea nu te lăsa să dormi, îți creea dureri insuportabile, greu de stăvilit, și care mai ales noaptea prindeau contururi de coșmar. Îți ridicau probleme existențiale, îți demolau sufletul, te demolau ca om. Nu mai erai tu, erai aruncat în cea mai cumplită mlaștină a deznădejdii, nu mai aveai nimic, nu mai erai nimic. Nu legăturile materiale le regretai sau plăcerile pe care nu le-ai trăit, ci faptul că trebuie să renunți la dramul de dumnezeire din tine, care te mai ținea viu. Ce cumplită existență, ce noapte fără sfârșit, în care erai aruncat. Mai erai om? Oare Mântuitorul, Care s-a sacrificat și ca om în noaptea pătimirii, a crucificării, câte probleme o fi avut! Dar a zis: „Iartă-le, Doamne!”. Iar noi, biete ființe, ce putem zice? Iartă-ne Doamne, și pe noi păcătoșii. Iartă-mă, Doamne!

Dr. Teofil MIJA:

„Generația neînfrântă – mărturisirile unui supraviețuitor”

Din calitatea de supraviețuitor al generației de la 1948, doctorul Teofil Mija evocă lupta unei generații angrenată într-un război total cu ocupanții sovieto-comuniști. Dânsul, ca și ceilalți studenți și liceeni – crescuți și educați spiritual în cadrul Frățiilor de Cruce – știa bine ce înseamnă comunismul din lecturarea cărții lui Andre Gide, „Retour de l'URSS” – 1936, scrisă după întoarcerea din Moscova de la înmormântarea lui Maxim Gorki,

Publicație a Generației Neșteptate

din „Spovedania unui învins” a lui Panait Istrati sau din mărturiile celor care participaseră la războiul pentru eliberarea ținuturilor românești ocupate de Uniunea Sovietică.

După „Noi nu am avut tinerețe” (apărută la Editura Lux Libris, 2005), această carte este scrisă cu convingerea că aceste mărturisiri vor contribui la rescrierea istoriei recente a României în spiritul adevărului istoric.

Titlul cărții – *Generația neînfrântă* – ne îndeamnă la meditație și la reflecție. Care este statutul acestei generații? A fost o generație înfrântă, mutilată fizic și psihic în temnițele comuniste, așa cum și-au dorit torționarii bolșevici? Autorul spune un „NU” răspicat. Noi îndrăznim să spunem că, din punct de vedere spiritual, victoria este a acestei generații care a dat eroi, sfinți și martiri. Din perspectivă divină este evident triumful celor care l-au iubit pe Hristos din toată inima, din tot sufletul, din toată virtutea și din tot cugetul lor, și nu a celor care i-au încarcerat în temnițele de la Pitești,

Aiud, Gherla, Jilava sau Canal. Aceasta este concluzia subtilă a cărții, pe care autorul, preotul camuflat în doctor, ne-o sugerează în cuprinsul cărții. Și, în ultimă instanță, este vrerea lui Dumnezeu pentru că, așa cum afirmă doctorul Teofil Mija, nu meritele proprii (nu numai, am spune noi) l-au salvat de la moarte, ci ajutorul dat de Bunul Dumnezeu, pe care L-a simțit în toate clipele grele prin care a trecut. Dându-și seama că fără ajutorul lui Dumnezeu supraviețuirea nu ar fi fost posibilă, limitele de rezistență umane fiind cu mult depășite, doctorul Teofil Mija s-a legat prin jurământ în fața Creatorului că se va ruga necontenit pentru sufletele tuturor eroilor martiri ai neamului românesc, că va face toate demersurile pentru cinstirea așa cum se cuvine a jertfelor luptătorilor anticomuniști și că va ajuta din toate puterile sale pe semenii căzuți în nenorocire. Și-a respectat legământul cu sfințenie. Această carte este o nouă mărturie a strălucirii generației de la 1948.

Florian Palas

„Sfântul închisorilor”

mărturii despre Valeriu Gafencu, adunate și adnotate de monahul Moise, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2007

Este o carte care reunește mărturii despre „Sfântul închisorilor” – așa cum l-a numit monahul Nicolae Steinhardt pe Valeriu Gafencu. O carte scrisă cu evlavie de monahul Moise de la Mănăstirea Oașa, care „secondată de râvna cercetării – așa cum afirmă Î.P.S. Andrei în cuvântul înainte al cărții - l-a determinat să bată țara în lung și în lat pentru a a strânge documente și mărturii de la oamenii care au trecut prin iadul încarcerării și încă mai trăiesc, alcătuind lucrarea de față și alta care va urma, oferindu-ne nouă posibilitatea de a afla lucruri cutremurătoare dintr-o perioadă tristă prin care a trecut România”. Valeriu Gafencu este un mărturisitor al lui Hristos în temnițele comuniste. „Comunismul a umplut cerul de sfinți”, spune Părintele Arsenie Papacioc, un supraviețuitor al iadului comunist. Condamnat la 25 de ani de muncă silnică, grav bolnav din cauza bolilor căpătate în închisorile Aiud, Pitești sau Târgu Ocna, Gafencu se îmbunătățește duhovnicește. În închisoarea de la Aiud face parte din grupul „misticilor”, alături de părintele Arsenie Papacioc, Ion Ianolidă (autorul unei lucrări de înaltă trăire spirituală, întoarcerea la Hristos), doctorul Traian Trifan, avocatul Traian Marian, Marin Naidin, Virgil Maxim și alții. Ajunge la rugăciunea continuă. Deasemenea, poezia creștină își găsește un strălucit reprezentant în Valeriu Gafencu. Pe 2 februarie 1952, el l-a rugat pe un coleg de suferință să-i procure o cămașă albă, un capăt de lumânare și un chibrit, pe care să i le pregătească pentru ziua de 18 februarie a aceleiași an. A mai cerut, ca după moarte, să-i fie pusă în gură o cruciuliță, cu ajutorul căreia să fie recunoscut dacă va rândui Dumnezeu să fie identificat.

Înainte de a se muta la Domnul, un milițian l-a întrebat: „Unde te duci?”. „Acolo unde veți veni și dumneavoastră într-o zi”, i-a răspuns Valeriu Gafencu. Încheiem această scurtă prezentare cu cuvintele de pe ultima copertă ale Părintelui Arsenie Papacioc: „Pe oamenii aceștia, pe Gafencu, pe Trifan, pe Marian, peăștia toți, Maxim, Pascu, și ceilalți, pe toți i-aș sfinți (canoniza). Era, oare, unul mai bun ca celălalt? Toți erau gata de moarte. Contează maniera în care primești suferința. Pe toți i-aș sfinți, pentru că au fost sinceri și pentru că nu au ezitat a se jertfi. Toți jertfeau.

S-au dus cu toții, rând pe rând. Cu o bucurie greu de explicat, la prescomidie îi amintesc pe toți ca pe niște luptători, alături de marii voievozi ai țării”.

Crina Palas